

TUNA KİREMITÇİ

—
Polisiye
Gerilim
—

Bir Başkomiser
Perihan Uygur
Polisiyesi

**MEZUN
CİNAYETLERİ**

Mezun Cinayetleri

Bir Başkomiser Perihan Uygur Polisiyesi

MEZUN CİNAYETLERİ

Bir Başkomiser Perihan Uygur Polisiyesi

Yazan: Tuna Kiremitçi

Editör: Hülya Balcı

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Nisan 2021 / ISBN 978-605-09-8275-6

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Feyza Filiz

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 446 05 99

Sertifika no: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Mezun Cinayetleri

Bir Başkomiser Perihan Uygur Polisiyesi

Tuna Kiremitçi

Hayatımın ışıkları Lerzan ve Can'a...

“Ölüm gelecek ve senin gözlerinle bakacak.”

Cesare Pavese

“O ki, insanların göğüslerine vesveseler fısıldar.
Gerek cinlerden, gerek insanlardan.”

Nas suresi

Lise müdürü Necmi Köse ön bahçede dizlerinin üstüne çökmüş, ölüye bakıyordu.

Ona “Kocakafa” lakabını bizzat kendisi, yedinci sınıftayken takmıştı. Şimdiyse başı parçalanmıştı, yüzü tanınmaz haldeydi. Beyninin ve kafatasının parçaları üç metre uzağa sıçrayıp duvarda kızıl lekeler bırakmıştı. Çarpmanın etkisiyle sağ bacağı kırılmış, deriyi ve kumaşı yırtan kemik dışarı fırlamıştı. Beton zeminde az ötedeki çimenliğe gitgide yaklaşan bir kan gölü oluşmuştu. Şimdiden pıhtılaşmaya başlamıştı. Şekli biraz Beyşehir Gölü’ne benziyordu.

Kırılan kemiğin yırttığı pantolon hariç, ölünün üzerindeki gri Armani takım zarar görmemişti. Ceketin yakasındaki mavi okul rozeti hâlâ parlıyordu. Kırmızı kravatı gevşememişti bile. Beyaz gömleğinin yaka düğmeleri kopmamıştı. Adamın başı yere çarpınca fişkıran kan, noktalar halinde serpilmişti hepsinin üzerine. İnsan kanının kendine has kokusu, sayıları her bahar aniden çoğalan sineklerin birkaç dakika içinde üşüşmesine neden olmuştu. Doğa şimdiden cansız bedeni içine almanın yolunu arar gibiydi.

Necmi Köse gözyaşlarını silerek ayağa kalktı, cesedin başında sessizce bekleyen Sinsi Güngör ve Piç Hakan’la bakıştı. Üç adam çocukluklarından beri tanışıyordu ama o an ilk kez karşılaşmış gibiydiler. Ölüm denen perde inmişti aralarına.

Okulun mavi-siyah bayrağını tekrar örttüler cesedin üzerine. İlk şoku atlatmışlardı ama kulakları hâlâ kendi nabızlarının sesiyle uğulduyordu. Liseden kalma bir eşek şakasının içindeydiler sanki. Kocakafa Murat birden doğrulup şu hallerine kakhahalarla gülmeye başlasa şaşırmayacaklardı.

Keşke o telefonu edecek başka birisi olsaydı.

Müdürün kulaklarında, Murat'ın karısının haberi aldığı an çıkardığı ulumaya benzeyen ses çınılıyordu. Daha önce kimsenin böyle bir ses çıkardığını duymamıştı. Hiçbir kadının ölüm haberi alışına tanık olmamıştı. Kimseye bir yakınının ölüm haberini vermemişti. Bundan sonra da vermemek için hayatından beş yılı seve seve feda ederdi.

“Ambulans birazdan gelir” dedi Sinsi Güngör.

“Polis de” dedi Piç Hakan.

Necmi Köse başını kaldırdı, binanın çatısına baktı. Murat Karaağaç oraya neden çıkmıştı? Yıllardır kilitli duran, anahtarının nerede olduğunu bile kimsenin hatırlamadığı kapıyı açmayı nasıl becermişti? Neden intihar etmişti? Neden bunun için okuduğu lisenin çatısını ve yüzlerce mezunun bahçeyi doldurduğu aşure gününü seçmişti?

Ne anlama geliyordu bunlar?

Gözünde yıllar öncesinden anılar canlandı. Murat'la yatılı öğrenciydiler. Geceleri canları sıkıldıkça parmaklıklardan atlayıp okuldan kaçır, cesaretlerini sınamak için Çamlıca'nın karanlık sokaklarına girerlerdi. Oraları mesken edinmiş berduşlar ve tinercilerle dalaşmaya çalışırlardı. Belalarını arar ama bulamazlardı; ya çok şanslıydılar ya da belanın erkekliklerini ciddiye almayacağı kadar önemsiz. Sonra büyümüşlerdi. Ölümsüz olmadıklarının epeydir farkındaydılar. Yine de karanlığın bu şekilde çökmesinde Necmi Köse'nin kabul edemediği, anlaşılmaz bir şey vardı. Bir şeyler yerine oturmuyordu sanki.

Aşure gününde okulun çatısına çıkıp herkesin gözü önün-

de atlamak, otuz beş yıldır tanıdığı Murat Karaağaç'la bağdaşmıyordu.

Tekrar göz göze geldiklerinde, Sinsi Güngör ve Piç Hakan'ın da aynı şeyi düşündüğünü anladı. Murat hayata gençliğinden beri şehvetle bağlıydı. Karısına, kızına, arkadaşlarına, şirketine... Hayatın tadını çıkarmayı ondan iyi kimse bilemezdi. Parayı sever, para harcamanın en havalı yollarını bilir ama başkalarına yardım etmekten de geri durmazdı. Lise binasına iki laboratuvar yaptırmıştı. Kapılarında ismi yazıyordu. Genç mezunlara iş imkânı sağlamayı severdi. Onların saygıda kusur etmeden yakınında olmalarını, giderek yaşlanan ruhuna neşe ve uçarıklık katmalarına bayılırdı. Evinin duvarlarında, misafirlere gururla gösterdiği bir tablo koleksiyonu vardı. Pahalı saatlere ve arabalara düşküdü. Çevresinde kendisine minnettar insanlarla yaşayan, modern bir aşiret reisiydi adeta.

Lise müdürü cebinden paketi çıkardı, titreyen elleriyle sigara yaktı. Günün ilk sigarası kendisini daha da kötü hissetmesine yol açtı. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı, başı dönüyordu. Oradan koşarak ayrılmak, bir daha da dönmek istiyordu. Ölüden birkaç adım uzaklaşıp duvara yaslandı, fırlattı attı sigaranın içmediği yarısını. Gözlerini kapatıp derin nefesler alarak panik duygusunu atlatmaya çalıştı. Daha yarım saat önce yüzlerce kişinin gülüp eğlendiği lise bahçesinde şimdi Murat Karaağaç'ın üç devre arkadaşı ve hizmetliler dışında kimse kalmamıştı. Yüzlerce mezunun bahçeyi terk etmesini kendisi sağlamıştı. Bunun için kürsüye çıkıp on beş dakika boyunca insanlara bağırıp çağırması gerekmişti. O kadar şaşkıncı ki mikrofonu açmayı akıl edememişti. Şimdi boğazı ağrıyor, yorgun ses telleri yüzünden güçlkle konuşabiliyordu.

Bir de o tuhaf kadın ve kızı kalmışlardı bahçede. 1993 mezunu olduğunu söylemişti. Bu hem müdürün hem de Murat Karaağaç'ın mezuniyet yılıydı ama nedense yüzü tanıdık de-

ğildi kadının. Minyon bir tipti, püsküllü giysileri ve kısacık kesilmiş saçlarıyla şamanlara benziyordu. Bu haliyle hiçbir çağrışım ya da anı uyandırmıyordu müdürün zihninde ki bu nadiren olan bir şeydi.

Kadının on beş yaşındaki kızıysa Murat Karaağaç düştüğü an tesadüfen çatıya baktığında ısrar ediyordu. Orada bir değil, iki kişi görmüştü kız. Bunu birilerine anlatmak istiyordu.

Hep birlikte ambulansı, polisi ve Murat'ın eşini bekliyorlardı.

İnsanın hangi yaşta olursa olsun kendini savunmasız ve köşeye sıkışmış hissettiği anlar vardır. Bu duyguyu yaşayan, her şeyi hiç olmadığı bir berraklıkta görür. Daha önce varlığını bile fark etmemiş olduğu perdeler kalkınca hayat yeni bir gerçeklik kazanır. Hem dehşet hem de hayret uyandıran bir evden kovulma duygusudur bu. Geçici olması dışında hoş gidecek bir yanı yoktur. Müdür de sekiz yılını sıralarında ve yatakhanelerinde, son üç yılını da müdür makamında geçirdiği okulunu o an böyle görüyordu; sanki ilk kez bakıyormuş gibi.

Okulun yüz yirmi yedi yıllık tarihinde pek çok olay vardı: hayalet hikâyeleri, duvarlarını süsleyen fotoğraflardaki fraklı ve fesli müdürler, kuşaktan kuşağa anlatılan efsaneler... Sıralarından şehzadeler, farklı milletlerden din ve devlet adamları, sanatçılar, hayatları idam sehpasında ya da sürgünde son bulmuş idealistler geçmişti. Yaşlı bina Balkan ve Dünya savaşlarına, işgale, Milli Mücadele'ye ve devrimlere tanıklık etmişti. Okulun uzun ve loş koridorlarında hep-sinden izler görülür, kulak kesilenlerin bazen duyabildiği fısıltılar yankılanırdı.

Haydarpaşa Garı'nın küçük versiyonuna benzeyen, U biçiminde, Alman mimarisini yansıtan bir binası vardı okulun. İlk iki kat sınıflara, üçüncü katsa yatakhanelere ayrılmıştı. Üç kanadından birer kapıyla çıkılan ön bahçe, Küçük Çamlıca Caddesi'ne kadar uzanırdı. Burada biri küçük, diğeri bü-

yük iki kapı bulunuyordu. Bütün liselerin kapılarına benzeyen ilki, gündelik giriş çıkışlar içindi. Yan sokağa açılıyordu. Üzeri kabartmalarla bezeli, büyük bakır kapıysa kanatları açıldığında tüm caddeyi kucaklar, özel günlerde törenler için kullanılırdı.

Kapılarla okul arasındaki kısımda bayrak törenlerinin yapıldığı ön bahçe, yüz elli metre boyunca uzanıyordu. İki voleybol ve iki basketbol sahası, girişten binaya kadar giden arnavutkaldırımı yolun iki yanına, simetrik olarak yerleştirilmişti. Binayı oluşturan U'nun ortasında kalan alanı yüz yıllık ağaçları ve fiskiyeli havuzuyla orta bahçe süslüyordu. Burası da binanın Boğaz'a nazır arka bahçesiyle birleşirdi. Genellikle araç girişleri için kullanılan ve Çamlıca sırtlarına açılan bir arka kapı vardı burada. Arka kapıyla arka bahçe arasındaki alana, öğretmenlerin araçları için küçük bir otopark sığdırılmıştı. Bu haliyle İstanbul Erkek, Robert, Saint Joseph, Kabataş, Galatasaray, Vefa ve Kuleli Askeri liselerinin karışımı bir atmosfer sunuyordu. Onlara hem benziyor hem de tuhaf bir şekilde hiç benzemiyordu. Bir boy küçüklere gibiydi. Eğitim kalitesininse aşağı kalır tarafı yoktu, hatta bazılarına göre hepsinin üstündeydi. Mezunlarının çoğu yurtiçinde ve yurtdışında iyi üniversitelere giriyordu. Aralarında tanınmış simalar vardı.

Bütün bunlara rağmen, okul Çamlıca sırtlarında kendisini bile isteye unutturmuştu adeta. Varlığı sadece LGS sınavlarında ve dönemi konu alan belgeselerde hatırlanıyordu. Diğer köklü liselerin aksine görünmekten çekinen, sadece eğitimin değerini bilenlerin dikkatine açık, neredeyse gizemli bir hali vardı.

Böyle bir şeyse ilk kez yaşıyordu. Gökten düşmüştü adam; hem de bahçeyi her yaştan mezunun doldurduğu aşure gününde.

Aşure günü için ideal zamandı; Mayıs başında güneşli, ya-

zı müjdeleyen bir gün. Çamlıca üzerinde birkaç bulut, can sıkıcı derecede normal bir sabahı selamlıyordu. Olay anında okulun ön bahçesinde anıları yâd ederek gülüşen, şakalaşan ve dedikodu yapan iki yüze yakın insan vardı. Niyetleri birkaç saati bu şekilde geçirmek, ardından sahil lokantalarına dağılıp öğle rakısı içerek, yıllar önce göçüp gitmiş sınıf arkadaşlarını anmaktı. Mezuniyetten sonraki hayatın zalimliğini unutmaya çalışacaklardı. Ergenlik yıllarının neşesini hatırlamak isteyeceklerdi. Kendilerini lise sıralarındaki pervasız, ağzı bozuk ve masum gençler gibi hissedeceklerdi.

Nihayet sıra aşure yemeye gelecekti tabii; gerçi tabaklarda bekleyen aşurenin herhangi bir pastaneninkinden farkı yoktu ama Nuh efsanesinden beri yapılışı, okulun kuruluş felsefesindeki çoğulculuğu ve paylaşımcılığı temsil ediyordu. Tabakların bir kısmı da Üsküdar'ın yoksullarına dağıtılmak üzere ayrılmıştı. Son sınıflardan yirmi öğrenci, bu görev için seçilmişti.

Saat 11.37'de düşmüştü Kocakafa Murat, herkes güzel bir güne hazırlanırken. Bedenin düştüğü noktanın yakınındakiler kaçışıp arkalarındakilere çarpmışlardı. Onlar da dönüp baktıktan sonra aynı şeyi yapınca, bu kalabalıkta suya atılmış taş misali, halkalar halinde bir dalgalanma yaratmıştı. Çılgılık atanlar, dengesini kaybedip düşenler, çocuklarını te-laşla kucaklayanlar olmuştu. İnsan ruhu ölüme en doğal ve anlaşılır tepkisini vermiş, ondan uzaklaşmak istemişti. Böyle bir şey mümkünmüş gibi.

Düşüş hepsinin hayatını ikiye bölmüştü, dikey bir çizgiyle.

Konuşmayı sevmediği için vaktiyle arkadaşlarının “Dubar” lakabını uygun gördüğü lise müdürü Necmi Köse, şok geçirse de durumu kontrol altına almayı bir şekilde başarmıştı. Şimdiyse vakıf yöneticileriyle ve medyayla nasıl baş edeceğini düşünüyordu. Okulun geleneği, müdürü tüm bunlardan sorumlu kılıyordu.

Mezuniyetinden yıllar sonra yeni bir sınav bekliyordu onu.

Istanbul'un köklü liselerinden birinin aşure gününde, mezunlardan işadamı Murat Karaağaç lise binasının çatısından düşerek ölür. Şüpheli görünen vakayı araştırmaya başlayan Başkomiser Perihan Uygur'un soruşturması yukarıdan gelen emirle engellenir. Ancak bu mezun cinayetlerinin sadece ilkidir. Cinayetler devam edecek, Perihan Uygur ekibiyle birlikte ardında hiçbir iz bırakmayan katilin peşine düşecektir.

Tuna Kiremitçi ilk polisiye romanı *Mezun Cinayetleri*'nde yepyeni bir kadın başkahramanla tanıştırıyor okuru: Vahşi cinayetleri aklı, tecrübesi, sakinliğiyle çözen Başkomiser Perihan Uygur...

Fotoğraf: Teri Erbes

Tuna Kiremitçi 1973'te Eskişehir'de doğdu. İlk edebiyat ürünleri 1991'de *Varlık*'ta yayımlandı. İnsan ilişkileri üzerine, bazıları sinema ve tiyatroya uyarlanan, Fransızcadan Çinceye, Arapçadan İtalyancaya 17 dilde yayımlanan romanlar yazdı. Ulusal gazete ve dergilerde köşe yazarlığı yaptı. Aynı zamanda müzik çalışmalarıyla da tanınan Kiremitçi'nin besteleri kendisi dışında farklı sanatçılar tarafından da seslendirilmiştir.

tavsiye edilen
KDV'siz
sabit fiyat

₺ 44

ISBN 978-605-09-8275-6

9 786050 982756

Doğan
Kitap